

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **M. G., nar. X**
bytem P., P.
zastoupen JUDr. Václavem Vlkem, advokátem,
se sídlem Sokolovská 22, 180 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti vyrozumění žalovaného ze dne 6. 1. 2016, č. j. CPR-42652-8/ČJ-2015-93001-S

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žalobci se vrací z účtu Městského soudu v Praze zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného vyrozumění, žalobcem označeného jako „rozhodnutí“, a to v jeho bodech 1, 2 a 4 a vrácení věci správnímu orgánu k novému řízení.
2. Ve věci samé uvedl, že dne 20. 11. 2015 v 18:00 hod. byl zadržen na letišti Václava Havla v Praze příslušníky cizinecké policie s odůvodněním, že je po něm vyhlášeno celostátní pátrání. Po ověření této informace ze strany cizinecké policie byl žalobce propuštěn. Příslušníci služby cizinecké policie odmítli vydat o provedeném zásahu jakékoliv potvrzení, ačkoliv o to žalobce výslovně žádal. Dne 2. 12. 2015 žalobce podal na jednání příslušníků služby cizinecké policie stížnost označenou jako žádost o přezkoumání postupu, kterou se dožadoval prošetření popsané situace, sdělení důvodů zadržení a zjednání nápravy. Výsledkem podané stížnosti bylo vydání požadovaného potvrzení a vyrozumění o prošetření stížnosti ze dne 6. 1. 2016, č. j. CPR-42652-8/ČJ-2015-93001-S. Toto vyrozumění žalobce považuje za správní rozhodnutí sui generis, kterým se rozhoduje o jeho právech a povinnostech. Proti němu směřuje i podaná žaloba.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl odmítnutí žaloby, neboť vyrozumění o vyřízení stížnosti nepovažuje za rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“)

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B..

4. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda lze žalobu věcně projednat, neboť o ní může rozhodnout pouze při splnění všech zákonem stanovených podmínek. Dospěl přitom k závěru, že o žalobě věcně jednat nelze a žalobu je třeba odmítnout z následujících důvodů:
5. Pravomoc správních soudů je stanovena v § 4 s. ř. s., a je vymezena tak, že soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"); ochraně proti nečinnosti správního orgánu; ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a o kompetenčních žalobách. Ve správním soudnictví dále soudy rozhodují ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí a o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.
6. Podle ustanovení § 65 odst. 1 až 3 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.
7. Podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
8. Podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
9. Žalobce podanou žalobou napadá „vyrozumění o prošetření stížnosti“ Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6. 1. 2016, č. j. CPR-42652-8/ČJ-2015-93001-S, které žalovaný vydal k jeho žádosti o prošetření průběhu hraniční kontroly žalobce dne 20. 11. 2015. O vyřízení stížnosti se však nevydává správní rozhodnutí ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004, správní řád, v platném znění, neboť tímto vyřízením nejsou založena, měněna nebo rušena práva a povinnosti stěžovatele ani jím není deklarováno, zda stěžovatel práva či povinnosti má či nemá.
10. Závěr soudu je aprobován i judikaturou, například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016 č. j. 1 As 244/2015- 26, kde se kasační soud ztotožnil se závěrem rozsudku nalézacího soudu, v kterém bylo konstatováno: „...policie při vyřizování stížností na nedostatky v činnosti policistů postupuje dle § 97 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, přičemž subsidiárně se užije úprava dle § 175 správního řádu. Tato stížnost však není návrhem, jímž by bylo zahájeno správní řízení. Správní orgán je povinen tuto stížnost prošetřit, výsledkem šetření je poté záznam do spisu, o němž je stěžovatel vyrozuměn (pokud o to požádal) a který není rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví. Za takové situace se nelze v případě nevyřízení stížnosti domáhat ani ochrany proti nečinnosti dle

správního řádu.“ Nejvyšší správní soud poté v odůvodnění citovaného rozsudku pokračoval v úvaze: „[17] Stížnost dle § 175 správního řádu je přitom „pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu ... a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorčí nebo jiné úkony.“ (srov. Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část. 7. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 688*). Obdobné stanovisko odborná literatura zastává i v případě posuzování přípustnosti ústavní stížnosti v řízení před Ústavním soudem: stížnost podle § 175 správního řádu není považována za prostředek ochrany základních práv dle § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (viz Filip. J. in Filip, J., Holländer, P., Šimíček, V. *Zákon o Ústavním soudu. Komentář. 2. vydání. Praha: 2007, s. 561*). Tyto závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. [18] Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že „na vyřízení stížnosti... není právní nárok a samotné její vyřízení ještě samo o sobě neznamená odstranění závadného stavu. Navíc o výsledku šetření a přijatých opatřeních se stěžovatel vyrozumívá, jen pokud o to požádal. Takový postup proto neskýtá dostatečný prostor k poskytnutí ochrany či nápravy před nezákonným zásahem. Jednalo by se totiž spíše o formální, než faktický prostředek nápravy a ochrany“ (srov. rozsudek ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010 - 44, publ. č. 2339/2011 Sb.). Stížnost je dohledovým či dozorovým prostředkem, který se realizuje mimo správní řízení. Výsledkem vyřízení stížnosti není správní rozhodnutí.“

11. Rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015 č. j. 2 Afs 143/2015-71 zdůraznil, že se „řízení“ o stížnosti neukončuje vydáním formálního rozhodnutí.
12. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud odmítne návrh na zahájení řízení, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
13. Městský soud v Praze tak žalobu odmítl pro nesplnění podmínek řízení, neboť žalobce se domáhá přezkoumání závěrů žalovaného o vyřízení jeho stížnosti, které není správním rozhodnutím, a proto je vyrozumění o prošetření jeho stížnosti z přezkumné činnosti soudu, dle již citovaného ustanovení § 70 písm. a) ve spojení s ustanovením § 68 písm. e) s. ř. s., vyloučeno.
14. O vrácení soudního poplatku bylo rozhodnuto dle ustanovení § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého pokud žalobce poplatek zaplatí a soud žalobu odmítne, vrátí jej z účtu soudu v plné výši.
15. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.